

BU ÇAĞA RAPOR-1

Nureddin Yıldız'ın "Dünya Nasıl Dönüyor?" (46.) dersidir.

Hamdele-salvele.

İnsanlar bir rahatsızlık hissettiklerinde doktora müracaat ederler. Doktor dış görüntüsünden çözebileceği bir problemse tedavi eder. Ama umumiyetle farklı isimlerle anılan iç görüntüleme cihazlarını devreye sokarlar. 'Emar' çekerler, röntgen çekerler vs. O iç görüntüleme raporuna göre de doktor reçetesini verir.

Biz ümmet olarak, ümmet-i Muhammed olarak bir fert ya da aile gibiyiz. Farklı hastalıklarımız, sıkıntılarımız, baş ağrılarımız var. Ciddi derecede damar tıkanıklığı hissediyoruz. Bir şahsın doktora gidip doktordan görüntüleme raporu aldığı gibi bizim de ümmet olarak bir iç rapor hazırlamamız gerekiyor.

Çocuk yetiştirirken anneler-babalar, vakıf, dernek vb. sivil toplum faaliyetleri yürüten ve ümmet-i Muhammed'in önünde durmakla mükellef bulunan şahıslar çalışma yaparken, planlama yaparken, Müslümanlar'ın içinden hareket edip, yola çıkıp Müslümanlar'ın temsilcisi olarak siyaset yapan mümin insanlar, hepimiz; önce bir rapor bulmamız lazım. Ümmet olarak beyin ve damar sistemimizi gösteren bir 'emar' incelememiz lazım.

Evet, dışarıdan haccımız incelendiğinde milyonlarca insan Kâbe'nin etrafında tavaf ediyor, Arafat'ta vakfe ediyor görünüyoruz. Kurban Bayramı olduğunda topraklarımızda kurban kesenlerin heyecanına bakılsa sübhanallah, Kurban Bayramı'nın birinci günü büyük heyecan var. Ramazan-ı Şerif'te ramazan adına yapılan işlere bakılsa ümmet-i Muhammed doruğa çıkmış. Yani ramazana bakıldığında, hacca bakıldığında veya bir cenaze törenine bakıldığında belki de nerdeyse ilk asırlardaki gibi heyecanlıyız diyeceğiz.

Ama bizim elimize, gözümüze bakılarak tahlil yapılamayacak kadar derin yaralarımız var. Bir iç raporumuz, bir iç görüntüleme sisteminden çıkmış raporumuz gerekmektedir. Bu raporu inceleyerek ümmet-i Muhammed ne hâldedir, nereye gidiyor, nasıl olacak gibi soruların cevabını bulabiliriz. Önce ümmet-i Muhammed'i siyaset olarak -dünya üzerinde insan toplumlarını organize edip yürüten mekanizmanın adı- siyaset olarak, biz bu sistemde, -dünya siyasetini kastetmiyorum- biz olarak bulunduğumuz, ümmet olarak bulunduğumuz topraklarda siyaset olarak ne durumdayız?

Buna ümmetimizin bir bölümünün yaşadığı Hindistan, öbür bölümünün yaşadığı Pakistan, Türkiye, İran, Suriye, Irak, Yemen, Suudi Arabistan, Mısır, Tunus, Fas, Cezayir veya diğer ülkeler... Ülke ülke sayma ihtiyacımız yok ama şöyle veya böyle Azerbaycan'daki Müslüman'ın muasır sıkıntısıyla Nijerya'daki Müslüman'ın, Tunus'taki Müslüman'ın sıkıntısı arasında çok büyütülebilecek bir fark yok. Bu asırdaki bütün dünya Müslümanları hemen hemen aynı dertleri paylaşıyor.

Bu sebeple genel olarak dünyada Müslümanlar'ın Allah'a secde etmek için yaşadıkları yerlerde, kulluk maksadıyla yaşadıkları yerlerde siyasetin bu röntgen cihazından nasıl izlendiğini birkaç maddede sayabiliriz ki siyaseten nasıl görüldüğümüzü iyi anlarsak ibadette nasıl görüldüğümüz de ortaya çıkacak. Yani siyasetteki genel karakterimiz dünya sistemlerine karşı varlık yapımız, aynı zamanda bizim haccederken; genel ümmet olarak bir, iki, üç şahıs mükemmel bir hac yapabilir ama Müslümanlar'ın hacları nedir bu asırda, o da kendiliğinden ortaya çıkmış olacak.

Birinci, temel Müslümanlar'ın topraklarındaki Müslümanlar adına siyaset yapan, Kurban bayramlarında, Ramazan bayramlarında mesaj yayınlayan, siyasetçiler üzerinden; onların yönetim mekanizmalarını oluşturan parlamentosundan vesaireye, şuraya buraya kadarki sitemleri üzerinden yürüyen kanunlar mahkemeleri, belediyeleri vesaireleri üzerinden ortaya atabileceğimiz görüntü raporlarının birincisi şudur: Müslümanları, dinlerinden kaynaklanan bir siyaset idare etmiyor.

Evet, Müslümanlar'ın idarecileri var. Namaz kılan insanlar parlamentolarına seçiliyor. Öne çıkarılacak pek çok başlık açabiliriz ama en büyük gerçek şu: İslam'la bağlantılı, Müslümanlar'ın dininin esas alındığı bir siyaset söz konusu değildir.

Suudi Arabistan diye isimlendirilen ülkenin bayrağının kelime-i tevhitten oluşması mesela; cihadı temsil eden kılıcın o bayrağın bir parçası olması bir işaret değil mi? Değil. Neden? Bir defa Suudi Arabistan'ın devlet olarak Kâbe'nin bulunduğu, Ravza-i Mutahhara'nın bulunduğu toprakları idare eden devlet olması, herhangi bir işgal gücünün de yapabileceği bir iş olduğu için sırf Mekke'yi, Medine'yi yönetiyor olması İslam devleti olmasını gerektirmiyor.

İki; Suudi Arabistan'ın bayrağında kelime-i tevhit var, doğru. Ama adı üstünde bu bir aile devleti, İslam devleti değil. "Suudi Arabistan" diyoruz. Suud ailesinin devleti. Bu, orada yaşayan yirmi beş milyon insanın üç-dört bin prensin hizmetçisi olarak kabul edildiği bir devlet. Bu İslam devleti olamaz. Bir ailenin adıyla anılıyor; bir aile din değildir. Daha ötesine gidip "Orada İngilizler, Suudi Arabistan'ı devlet hâline getirirken neler planladılar, nasıl uyguluyorlar? Suudi Arabistan'ı niye himaye ediyorlar?" gibi başlıklar açmamıza gerek yok.

Müslümanlar'ın Yöneticileri Koltuğa Tapıyor

Ama Müslümanlar'ın dünya üzerindeki görüntüsünü tahlil ederken karşımıza çıkan birinci sonuç şudur ki Müslümanlar'ı dinlerinden alınmış bir siyaset yönetmiyor. Müslümanlar'ın filan günden filan güne kadar yöneticisi olan kişiler Müslüman'dır, bu ayrı mesele. Yani bütün Müslümanlar'ı yönetenler baştan sona kâfirdir diyecek bir pozisyonda değiliz. Bunu diyemeyiz, maazallah, bu çirkin ve ağır bir bühtan olur. Bunun altında eziliriz. Tekfir edemeyiz. Ama bugün Allah'ın dini İslam'ın esas alındığı bir sistem Müslümanlar'ı yöneten sistem değildir.

Bugün Suudi Arabistan gibi güya zengin ülkeler de dâhil olmak üzere Müslümanlar'ı yönetenlerin Müslümanlar'a karşı maddî açıdan bile adil olduklarını söyleyemeyiz. Hani dinimize ait hakkımız-hukukumuz gasp ediliyor, bari hiç olmasın sosyal insan olarak mesela; Avrupa'daki gibi adil bir ortamda yaşasak -eğer Avrupa'da adalet varsa- bu da yok. Hem dinimizi bizden almışlar, siyasetten dinimizi, dinimizi siyasetten koparmışlar, bunun karşılığında da petrolü kendileri ayran, şerbet gibi içtikleri hâlde arabamıza petrol koyamıyoruz biz gibi bir adaletsizlik de sergilemişler. Ne din var ne de maddî adalet!

Üçüncü madde olarak; Müslümanlar'ın yöneticileri arasında bir genelleme yaptığımızda münferit bir-iki örneği konuşmamızın gereği yok, bir genelleme yaptığımızda kürsüsüne tapınan ama aslında siyasete ehil olmayan insanların Müslümanlar'ın başında bulunduğunu görüyoruz. Koltukperest insanlar. Dünya onların koltukta kalması için var adeta. Yüz yirmi sene yaşasa bir günlüğüne koltuğundan feragat edemiyor, edecekse oğlunu-damadını bırakıyor. Hiçbir şey yapamazsa "benden başkasına da kalmayın" diye sarayı yakıyor.

Yani siyaseti kullanırken siyasete ehil olmadıkları için kendilerinden başkasının o siyaseti yapamayacağına inanan ve hiçbir şekilde koltuğunu başkasına bırakmayan kürsüperest, koltukperest insanlar Müslümanlar'ı yönetiyorlar. Ne zamandan beri? Müslümanlar'ın parçalara bölündüğü ve bir hilafet devleti olmayı kaybettiklerinden beri bu durum böyle.

Dördüncü olarak; bu İslam ümmetini yönetenler yaklaşık yüz seneden beri Müslümanlar'ın üzerinde zulmün ve adaletsizliğin her çeşidini denediler. Toplumu ekonomik olarak ayağa kaldıramadılar, sosyal niteliğiyle ayağa kaldıramadılar, ziraatı bile beceremediler. Dünyanın en münbit, yılda üç-dört mahsul veren arazilerinde Müslümanlar'ın çocuklarını aç bıraktılar. Din yok, siyaset yok, ziraat yok, ticaret yok, sanat yok; çıkardıkları üç şarkıcı, onları da milletin gönlünü celp

etmek için seçim dedikleri oyunlarda kullandılar. Bu kadar seviyesiz insanlar, her türlü yanlış yaptılar ama yaptıkları her yanlış "biz 'islah' yapıyoruz, güzel iş yapıyoruz" diye karşımıza çıkardılar.

Yüz seneden beri yaklaşık elli İslam devletinde, halkı Müslüman olan devlette -her on senede bir yöneticinin değiştiğini kabul edelim- ihtilallerle vesairelerle binden fazla yönetici ismi var. Hiçbiri bir gün çıkıp, "Ben beş senedir şunu yanlış yapıyordum, halkımdan özür diliyorum" diyemedi.

Mısır firavunları, İsrail'in önünde çakıl taşları gibi Mısırlı askerleri perişan ettiler. Meşhur 67 Savaşları'nda İsrail bir saatte Mısır'ın dibinden yukarısına kadar vurdu geçti, yıktı. Bunu açıklarken Mısır halkıyla, 'Kahramanca savaş yaptık ama son rauntta şöyle oldu...' diye alay ettiler. Mağlubiyetlerini, perişanlıklarını bile bir yiğitlik olarak gösteriyorlar. Utanıp, rezil olup kenara çekilmek yerine insanların gözlerine baka baka bunun kahramanlık törenlerini yaptılar.

Mısır'ı örnek veriyorum. Niye Mısır'ı örnek veriyorum? Şu anda Mısır'a sataşmanın bu topraklarda sakıncası yok, ondan dolayı. Yoksa vereceğim çok daha fazla örnek var. Herkesin rahatsız olacağı örnekler de var. Yani en basit seviyesizliklerini, beş kuruş etmez projelerini bile bir neslin umudu olarak insanlara sundular ama bunların hepsini biz dördüncü başlıkta topluyoruz. Bu kadar adi işleri yaparken dahi basit otellere bile kabul edilemeyecek diplomatlarıyla İsviçre'de, New York'ta, Londra'da yaptıkları görüşmeleri büyük kahramanlıklar olarak karşımıza çıkardılar.

Bu yıllarca böyle sürdü, hâlâ böyle. Bu arada Müslüman gençlerden: "Ne yapıyorsunuz? Zehri bize şerbet diye ikram ediyorsunuz!" demeye kalkan olunca da temizlediler zaten. Çünkü bu kadar insanlık için çalışan, her yaptığı hayırlı, bereketli olan insana muhalefet yapan, aykırı davrananın onlara göre hayat hakkı olmaması gerekiyor, bırakmadılar zaten.

Mısır'ı yine örnek verecek olursak Mısır, her on yılda en az beş bin kişi öldürerek son yüz seneye girdi. Son Rabia Meydanı olaylarını bildiğimiz için çok genişletmeye gerek yok. Mısır'da her on seneye ortalama beş bin kurban düşüyor. Bunları ya alenen tanklarla ezip öldürdüler ya da hapisanelerde bir daha geri gelmemek üzere güya hapis cezası vererek. Ama her hâlükârda onların bu başarısızlığı, çürümüş anlayışları bile bir hikmete binaen, Sultan Süleyman'dan sonra en muhteşem adamın siyaseti olarak toplumlara lanse edildi.

'Zararsız' İslam Üretmeye Çalışıyorlar

Beşinci maddemiz; bu son yüz yılda küfrün ve küfürle beraber ümmet-i Muhammed'in üzerinde otorite kurmaya çalışan Müslümanlar'ın içinden yetişmiş siyasetçilerin ortak bir görüntüyle ya da incelemeyle tahlil edildiklerinde ortaya çıkan beşinci sonuçları da şudur: Artık İslam'ı kendi inançları veya uydurdukları yalanlarıyla boyayarak bulanık bir İslam üretmeye çalışmışlardır. Ve bu bulanık İslam projesi de ne yazık ki maya tutar gibi olmuştur. Allah'ın dinine elbette ve elbette hiçbir tağut, hiçbir sistem son şekli veremeyecek; Allah son şeklini verdi. İslam bellidir. Kıyamete kadar Kur'an'ıyla beraber kalacaktır.

Ama şehitlik mefhumuyla oynadılar, cihat mefhumuyla oynadılar, sadaka mefhumuyla oynadılar, İslam, ibadet mefhumuyla oynadılar, kadınla oynadılar, aileyle oynadılar, devlet mefhumuyla oynadılar. Her şeyin başı olan halifeyi kaldırdılar. Yüz sene sonra halifeyi bir konferansta bile konuşmaya gerek kalmayacak kadar köşede bucakta kalmış bir konu hâline getirdiler. Bütün bunlar kâfirlerin renklerini vermeye çalıştıkları bir İslam modeli, bir İslam projesi olarak uygulandı.

Şimdi görünen tabloda -bu beşinci maddede özetlediğimiz- onların literatürüyle 'zararsız' İslam, sorun üretmez İslam, kanatları koparılmış, tüyleri yolunmuş kaza benzeyen bir İslam üretmeye çalışıyorlar. Bunda ne kadar başarılı olduklarının yüzdesini veremeyiz. Ama mesela Cidde sokaklarında -Mekke'ye çok yakın olduğu için- Sana'da, Yemen'de, Pakistan'da, Hindistan'da Müslümanlar,

Avrupa'da yaşayan Müslümanlar, İstanbul'da yaşayan Müslümanlar; gençler üzerinden, onların aileleri üzerinden, iş yerleri üzerinden, faize bulanmış insanlar üzerinden bir inceleme yapıldığında ortaya çıkan rakamlar ürkütücüdür. Sanki hiç İslam kalmamış gibi bir görüntü olabilir.

İstanbul yirmi milyondan fazla, büyük bir şehir. Herhangi bir devlet hastanesinin ameliyathanesine gitseniz -günde ortalama otuz, kırk ameliyat yapılıyor- sabahdan akşama kadar ameliyata giren çıkanları izleseniz, ondan sonra akşam "hayat nasıl İstanbul'da?" diye sorulsa o izleyene, ne diyecektir: "Hayat diye bir şey yok. Herkesi kesiyorlar. Kesilmemiş adam yok!" Çünkü o akşama kadar kırk kişi gördü. Kırkı da kesilip çıktı ameliyathaneden. Ameliyathanenin önünde rapor tutan için hayat bitmiştir zaten. "Koyunların son durumu nedir?" diye bir tahlil mezbahane yapılsa, "yüzde doksan dokuzu gitti, insanlığın koyunu kalmadı artık" demek zorundasın.

Dolayısıyla sokaklardan, medya görüntülerinden, sosyal medya bataklığından ümmet-i Muhammed'in son durumuna bakıldığında; mesela sosyal medyadan ümmet-i Muhammed'i incelesen ümmet de kalmamış, Muhammed aleyhissalatu vesselamın izinden de bir eser bir kalmamış gibi bir rapor çıkarılabilir. Ama yüz sene önce dünyadaki Müslüman sayısı, İslam'ın yaşanırılık oranı, hacca rağbet, hacca bağlılık, Allah'ın kitabını kavrama üzerine çalışma, kadınıyla erkeğiyle ümmetin şeriat beklentisi, hatta ve hatta sarıklı, tefsir yazmış adamların, "Hal' edildin. Yallah! Yallah!" diye Abdülhamid'i hilafetten almış adamların hesabıyla bugünkü gençlerin ümmet-i Muhammed'in kitabına, akidesine, şeriatına, Peygamber aleyhisselamın sünnetine sarılmaları bakımından baktığında bugün bütün bu çirkin görüntülere rağmen, şu siyasetteki beş noktaya rağmen ümmet-i Muhammed Allah'ın izniyle hâlâ revaçtadır.

Hâlâ insanlığın göz bebeğidir. İnsanlığın göz bebeği olduğu için de elinde çomak bulunan herkes ümmet-i Muhammed'e saldırmaktadır. Küfür bunun için birleşmiştir. Bu sebeple biz siyasette gelinen vahşi tabloyu tahlil ederken bu acı hakikati söylüyoruz. Ama bu acı hakikat, ümmetin hâlâ büyüme trendinde olmasından kaynaklanıyor. Ümmet-i Muhammed hâlâ büyüyor. Büyüdüğü için de bombayla, silahla imha edilemez kimliğinden dolayı içinden çürütülme sürecine çekilmek istenmektedir. Bu, ümmetimizin mevcut, muasır durumunu şöyle bir tahlil edelim dediğimizde karşımıza çıkan tablodur.

Değerli kardeşlerim,

Bir hakikati bu derslerde yoğun bir şekilde vurgulamaya çalışıyoruz. Diyoruz ki: Biz ümmet-i Muhammed'iz, aleyhissalatu vesselam. Âdem aleyhisselamdan beri gelen bütün enbiyanın çatısı olan bir Peygamber'in ümmetiyiz. Biz, bir dağda seksen sene namaz kılan adamların, İsrailoğulları'nın dini değiliz. Âlemi avucunun içinde görmek isteyen bir Peygamber'in ümmetiyiz. Elbette, elbette bizim kesinlikle farkımız olacak. Bu farkı hep biz, Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem'in şefaati üzerinden yorumlarız.

Hani Ramazan-ı Şerif gecelerinde, mevlit kandillerinde, camilerde anlatılıyor ya; Âdem aleyhisselama "şefaati et bize" denecek de Âdem aleyhisselam, "ben zaten kabahatliyim" diyecek. Nuh aleyhisselama gidecekler. İbrahim aleyhisselama gidecekler, gidecekler... "Siz Muhammed'i bulun, aleyhissalatu vesselam, Muhammed'i bulun" diyecekler sonunda. El-hak böyle. Sahih hadis-i şerif bu. Peygamber Efendimiz'in büyüklüğünü hep bununla tartıyoruz.

İki; Peygamber Efendimiz miraca çıktı, öbürleri çıkmadı, onunla tanıyoruz.

Üç; Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem'in elindeki kitap olan Kur'an, bütün kitapların büyüğüdür. Onunla övünüyoruz.

Dört; Peygamber aleyhisselam Efendimiz'in elinde büyük mucizeler oldu, diğer peygamberlere nasip olmadı. Bununla övünüyoruz.

Peygamber Efendimiz aleyhisselatu vesselamın Mekke'si var, Kudüs'ü var, Medine'si var. Yani şehirler onun mübarek nuruyla nurlanıyor, bununla hep övünüyoruz. Bunların hepsi doğru, hakikat böyle. Fakat insafsızlık yapılan büyük bir boyut var. Bugün bunu gençler, elhamdülillah, çok okumuşlardan daha iyi anlıyorlar. Filistinli gençler herkesten iyi anlıyor bunu, elhamdülillah. Nedir bu biliyor musunuz: Şu kıyamet günü şefaati kübranın sahibi olmak, bu saydığımız büyük mucizeler... Mesela -miraç kandillerinde anlatılır- Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemle Sidretü'l-Münteha'ya yaklaşınca Cebrail aleyhisselam: "Ben gelmem, sen git" dedi. "Gelsene" buyurdu: "Gelsem yanarım, oralara senden başkası giremez. Sen Muhammed aleyhisselamsın." El-hak böyle. Bunda bir sıkıntı yok.

Fakat bir insafsızlık var. Âdem aleyhisselamdan İsa aleyhisselama kadar on binlerce peygamberin hepsinin üstünde bir makamı olan ve hiçbir peygambere verilmeyen hususiyetlerin sahibi bir Peygamber'in –aleyhisselam- ümmetinin dünyada bütün insanlığın çilesinden daha büyük çileye sahip olması doğal değil midir?

Ahiretteki şefaatten dünyadaki mucizelere kadar Peygamber en büyük Peygamber. Kıyamet günü Muhammed aleyhisselamın ümmetine bütün kapılar açık, cennetin nerdeyse hepsi bu ümmetin. Bu ümmetin âlimleri İsrailoğulları'nın peygamberi gibi. Böyle lanse ediliyor. El-hak böyle. Peki, bu ümmetin bu kadar büyüklüğünün bir faturası yok mu? Âdem aleyhisselamdan beri gelen bütün peygamberlerin bile şefaati arzu edeceği bir Peygamber'in ümmeti çileye, çalışmaya gelince neden Âdem aleyhisselamdan beri birikmiş bütün insanlık sorunlarının hamalı olmasın?

Bu mantığı yakaladığımız zaman Suriye'de ne olduğunu anlarız. Niye bütün dünya Suriye'yi bombalamak için ittifak ediyor? Neden Irak'ta "son insan ölmeden bombalamaya devam edelim, son insan da gitsin" diye çırpınıyorlar? Neden bizim topraklarımızda, Türkiye'de İslam şöyle bir şaha kalkacakken hemen çullanıyorlar? Neden mesele sadece petrol meselesi değil? Bu soruların hepsinin cevabı var: Çünkü sen ümmet-i Muhammed'sin. Sen "Muhammedun Resûlullah" diyorsun. Senin Peygamber'in, dedesi İbrahim'in bile, babası Âdem'in bile "gidin Muhammed'den şefaati isteyin" denecek birisi. O büyük makamın büyük faturası olması da tabiidir.

Biz bunu Buharî'nin rivayet ettiği bir hadis-i şerifte çok açık seçik görüyoruz. Bu hadis-i şerifi de bu açıdan ele alalım. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem cümlesine çok dikkat edin. Bakın ne buyuruyor: "وَكَانَ النَّبِيُّ يُبْعَثُ إِلَى قَوْمِهِ خَاصَّةً، وَبُعِثْتُ إِلَى النَّاسِ عَامَّةً" "Benden önce peygamber, kendi kabilesine gönderilirdi. Ben insanların tamamına gönderildim."

Benim Peygamber'im bütün insanların Peygamberi, onun çilesi Âdem aleyhisselamdan son insana kadar bütün insanlığın çilesidir. Ümmetinden bir hoca efendi, ümmetinden bir siyasetçi, ümmetinden bir hacı amca, ümmetinden bir genç, ümmetinden bir hafız efendi, ümmetinden bir ilim adamı, ümmetinden bir cami imamı, "Bütün insanlığın Peygamberi"nin ümmetinden biri olarak mahallesindeki namaz kıldığı Müslümanlar'la yetinen biri olur da sonra yine de onun ümmetinden olur mu?

Elbette "Global dünyanın Peygamberi"nin ümmetinin global sorunları olacak. Bunda bir sıkıntı yok, çocukluğun bir gereği yok, hayalciliğin de bir gereği yoktur. Ümmet insanlığın ümmeti. Peygamber bütün âlemlerin Peygamberi. Doğal olarak sorunlar da insanlık kadar köklü, insanlık kadar karmaşık, insanlık kadar da uzun soluklu olacak. Böyle düşünemedikten sonra hayatı anlamamıştır ki bir insan, Peygamber sallallahu aleyhi ve sellemi anlasın!

Bu bir kabile dini değil, yöre dini değil, turistik bir itikat yok ortada. Yani nasıl olsa insanlar kış mevsiminde turizm bölgesini terk ederler, bize rahatlık gelir... Hayır! Bütün insanlık bu ümmetin bağındadır. Bu ümmetin Peygamber'ini aleyhissalatu vesselam **لَعَلَّكَ بَاخِعٌ نَفْسَكَ أَلَّا يَكُونُوا مُؤْمِنِينَ** diye Allah tanıtıyor. "Ey Peygamber, kendini kahredeceksin nerdeyse." **بَاخِعٌ نَفْسَكَ** "Nerdeyse kendini kahredeceksin" yahu bu adamlar iman etmiyor diye. Bu kadar yoğun gündemli bir Peygamber. Peygamber'in gündem düzeyini Allah, kitabında anlatıyor. Böyle bir Peygamber'in, bu yoğunlukta hayat yaşamış bir Peygamber'in sağda solda keyiften dört köşe vekili mi olurmuş? Elbette çilemiz olacak, talibiz. Pikniğe gelmedik. Bir mağarada seksen sene namaz kılmak için gelmedik.

Biz Bu Dünyaya İyi İnsanlar Olmak İçin Gelmedik

Biz iyi insanlar olmak için gelmiş değiliz bu dünyaya; insanlığı iyileştirmek için geldik. İnsanlığın son gemisiyiz. Limanda tek bir kişi varken bile yola çıkamayız. Son insanı da kurtarmak zorunda olduğumuza iman ederiz. Biz ümmet-i Muhammed'iz çünkü. Sallallahu aleyhi ve sellem. Araplar'ın Peygamberi değil ki, insanlığın Peygamberi. Afrikalılar'ın Peygamberi değil, kâinatın Peygamberi.

Biz bütün zamanların ve mekânların Peygamber'inin ümmetiyiz. Bütün zamanlar; gönderildiği günden son insanın son saatine kadar benim Peygamber'im, insanlığın peygamberidir. Dolayısıyla insanlığın bütün zamanlarını ve dünyanın her yerinde ve dünyanın dışında yaşam varsa oralardaki her yerin de Peygamber'inin yükü, **لَعَلَّكَ بَاخِعٌ نَفْسَكَ** "kendini neredeyse kahretmeyi" zorunlu hâle getirecek kadar ağır bir yüküdür.

Bir küçük risale yazarak veya konferans vererek, filan yerde yağmur duasına çıkarak, bir ay cihat ederek, kılıç kullanarak bitecek bir sorun değil bu. İslamiyet'i üç tane kitap okuyarak, filan yerde kamp yaparak, filan bilim dalında, tefsirde, hadiste uzmanlaşacak kadar derinleşerek, bir vakıf kurarak, bir dernek kurarak sorunlarını bitireceğini, artık her şeyin süt liman olacağını zannedenler her şeyden önce Peygamber'lerinin davasını anlamamışlardır.

Bütün zamanlar ve mekânlar bu ümmetin projesine dâhildir. Afrika'da açlık sorunu varsa bu ümmet oraya gidiyor ya zaten, bir de açlık sorunu karşısına çıkacak, demektir. Bu ümmet Kafkasya'lara ve Kuzey Kutbu'na ulaşmak zorunda. Muhammed aleyhisselamın davası oraya gitmek zorundadır. Dolayısıyla orada buzul bir hayat yaşayan insanların sorunu bu ümmetin sorunudur.

Bu ümmet, kâinat ümmetidir. Brezilya'da kahve üreticisi değiliz biz. Biz insanlıyız. Dolayısıyla insanlığın bir ırkçılık sorunu varsa ümmet-i Muhammed'in ırkçılık diye bir derdi var. "İrkçılar çıksın bu İslam'dan!" diyemezsin. İnsanlığın genlerinde olan bir sorun bu. İnsanlığın cinsellik diye bir sorunu varsa, insanlık Lut aleyhisselam zamanında bir hastalığa bulaştıysa, insanlık genetik filan hastalık diye bir sorunla uğraşıyorsa bu ümmet onları bağında taşıyor demektir.

Çünkü bu ümmet, hiç kimseyi dışına atmayan, "lâilâheillallah Muhammedun Resûlullah" diyen herkesi bağına sokan bir ümmettir, dolayısıyla dert yumağıdır. Ama karpuz seçer gibi vakıf-dernek-siyasî parti kurup sorunluları dışarı atıp sorunsuzlarla bir arada yaşadın, kendini de böylece ümmetin en iyi adamları diye aldattın mı sorun kalmaz tabii. Daha da kolayı var. Bir ormanda ev yaparsın, hiçbir sorun görmezsin. Haberleri de izlemezsin, tertemiz olur dünya, daha kolay olur o zaman.

Biz ümmet-i Muhammed'iz, bütün zamanlar ve mekânlar bu ümmetin proje kapsamındadır, dolayısıyla bu ümmet insanlığın en hayırlısı, Allah'ın gönderdiği en son kurtarıcı gemisi olduğuna göre hiçbir insan, hiçbir sorun bu ümmetin dışında olmaz; hangi kötülük ve cinayet çeşidi biliniyorsa bizim topraklarımızda olur. Neden? Biz bir ümmetiz, insanlıyız. Bu ne zaman düzelecek? Dünyada insanın

ömrü bitince biiznillah böyle bir sorun kalmayacak. Her şey dümdüz o zaman. Ama hayat devam ettikçe bu mücadele de devam edecek demektir. Buradan biz tekrar dersin başında çekmeye çalıştığımız iç görüntümüze ait rapora dönelim.

Bazı hedeflerimiz var. Bu hedefleri, yaşadığımız çağa göre yeniledik, yenilememiz gerekiyordu. Harun Reşid denen Abbasi halifesinin Bağdat'ta saltanat sürdüğü zamanda ümmet-i Muhammed'in gündemi başkaydı, başka olması gerekiyordu. Ömer bin Abdülaziz'in hilafette olduğu zamanda da gündeminin başka olması gerekiyordu. Bundan iki yüz elli sene önce İslam devletinin Osmanlı diye bir isminin bulunduğu zamanda da Müslümanlar'ın başka bir gündemi vardı.

Bugün ümmet-i Muhammed'in beş büyük gündemi vardır. Elbette namaz, elbette tesettür, elbette Kur'an ezberlemek, okumak, elbette Allah'ın şeriatının filan hükmünün özellikle gündeme getirilmesi, zenginlerin mallarının zekâtının verilmesi, fındık üreten, arpa üreten ziraat erbabının zekâtını vermesi... elbette bunların Allah Teâlâ'nın emirleri olarak muhakkak uygulanması gerekiyor, bireysel olarak da uygulanıyordur. Yüz çiftçiden ikisi zekâtı veriyordur.

Biiznillah bu iki çiftçi, ümmet-i Muhammed'in içinde zekât mefhumunun unutulmasını da engelliyorlardır. Ama bir de bizim ümmet olarak bir bütün gördüğümüzde çok büyük beş hedefimiz var. Bu beş hedefin önümüzde çalışma takvimimizi oluşturması gerekiyor.

Bir Müslüman, birey olarak bu beş hedeften hiçbirini yerine getiremeyebilir. Ama Rabbimiz bizi, yaptıklarımızdan çok yapmak için uğraştıklarımızla görmek istiyor. Yani ben neler yapmak istiyorum, çalışma planım nedir? Ne kadarını yapabildim, ayrı bir konu. Yapıp yapamadığımı, yapamadıklarında ne kadar mazur olduğumu, ne kadar uygun bir gerekçeye dayalı olarak yapamadığımı Allah görüyor zaten.

Her hâlükârda biz ümmet-i Muhammed olarak bu asırda beş büyük projenin üzerinde çalışıyoruz, kurduğumuz bir vakıf bu beş büyük projeye bir yerden hizmet için kurulu olmalıdır. Kurduğumuz cami, medrese... neyse bu beş büyük projeden biri veya hepsinin ya da ikisinin, üçünün bir yerden boşluğunu dolduruyor olmalıdır.

Birinci büyük hedefimiz; insanlığın hidayetidir. Çünkü biz ümmet-i Muhammed'iz. Elimize tespihimizi-seccademizi alıp bir piknikte akşama kadar namaz kılamayız. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Veda Hutbesi'nde bize seslenerek, "Benim sözlerimi insanlara muhakkak ulaştırın" dedi. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem Allah'ın gönderdiği bir peygamber. O da ümmetine güvenip: "Görevi tebliğ ettim, anladınız mı?" diye sordu: "Anladık ya Resûlallah!" dediler. Dolayısıyla hiçbir Müslüman, dünya üzerinde Allah'ı ve Muhammed aleyhissalatu vesselamı tanımayan bir insan bulunduğu sürece yaptığı ibadetlerle kulluğun doruğuna geldiğini zannetmemelidir, zannedemez.

Çünkü hâlâ Allah ve Muhammed tanımayan insan varsa, hâlâ açık devam ediyor demektir. Bu rakam bugün ne yazık ki yüzeysel olarak, kâğıt üzerinde bile hâlâ yedide bir civarındadır. Yani Allah tanıyan, Muhammed aleyhissalam tanıyan insanlar dünyanın yedide biri kadardır ancak. Bu da görevimizin ne kadar büyük olduğunu, ne kadar yoğun çalışmamız gerektiğini gösteriyor.

İkinci olarak da Allah'ın şeriatının kanunî güç hâline gelmesi gerekiyor. Bu, dünyada Müslümanlar'ın yaşadığı yerler de dâhil henüz tahakkuk etmemiş ya da yüz yıldan beri sümenaltı yapılmış bir durumdur. Bugün Müslümanlar olarak, insanlığın hidayeti için de mücadele edeceğiz, etmeliyiz. Kendi içimizde de Allah'ın şeriatının yani İslamiyet'in kanunî güç hâline gelmesi için mücadele etmemiz gerekiyor.

Üçüncü görevimiz ise İslam hilafetinin yeniden canlandırılmasıdır.

Kardeşlerim,

Hilafet, vekâlet demektir. Bu sembolik olarak Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'e iman edenlerin başında siyaset olarak onu temsil edecek bir kişinin bulunması demektir. Buna da halife denir. Peygamber aleyhisselam Efendimiz'in vefat ettiği gün ashab-ı kiram, Ebu Bekir radiyallahu anhu halife seçmişlerdi. O günden sonra 1924 yılına kadar Müslümanlar bir gün halifesiz kalmadılar. 1920'li yıllara gelindiğinde ne yazık ki Müslümanlar halifelerini kaybettiler. İstanbul Müslümanlar'ın halifesinin yaşadığı bir yerdi. Halife trenle yurt dışına sürüldü. Ne yazık ki! Şimdi Müslümanlar'ın halifesinin tekrar konuşulması söz konusu olduğunda bazı Müslümanlar, "Zamanı mı bunun?" diyorlar.

Ben bugün halifem olmadan ölürsem bunu Allah Teâlâ benden soracak mı yoksa "bizim zamanımızda yoktu o tip şeyler" deyip mi savunacağım kendimi? "Müminlerin başı kim?" diye sorulduğunda, "Biz başsız yaşadık" mı diyeceğiz? Başsız vücut olur mu ki başsız bir ümmet olsun? Bugün halifeyi ve bu ihtiyacımızı konuşmayacağız ne zaman konuşulacak?

Hilafeti Getirmek İçin Siyasetçiler Yarışacak

İnsanlar gitgide İslam'ın namazından bile soğumaya başladılar. Halifelik konusu, hilafet konusu da her gün biraz daha unutuluyor. Şimdi zamanı değil... Yirmi sene önce zamanı değil, kırk sene önce de zamanı değil. Kaldırıldığı gün zaten zamanı değil. Bunun zamanı ne zaman olacak? İsa aleyhisselam gelince mi zamanı gelmiş olacak? İstanbul taksicilerinin bile bir başı var. Taksiciler odası diye bir oda varsa onun başı var, çorapçıların başı var, doktorların başı var, Zabıta Derneği diye dernek var, onların bir başı var. Temizlik işçilerinin başı var. Herkesin başı oluyor da bir tek İslam'ın mı başı yok?

Bugün ümmet-i Muhammed aleyhisselatu vesselam, belki halifeyi başına tayin etmeye muktedir değildir, belki, belki... Yani uğraşsak da olmaz. Bari bu hasretimizi meleklerle gösteririz, Allah Teâlâ'nın dininin ve ona iman edenlerin böyle başıboş, sahipsiz, kimsesiz olmalarına razı olmadığımızı ispat edecek eylemlerde bulunuruz.

Belki de bu konuşmam yani "Başsızlık taksicilerde bile olmuyor, kuaförlerin bile başı var da İslam'ın niye başı olmuyor?" sorum iyi bir ceza yememe yahut linç edilmeme sebep olacak bir şeydir. Olsun! Bu da konuşulmuş olur, göklere kadar melekler bunun tutanaklarını tutsunlar, nesiller "böyle bir şey unutulmuştu filan asırda" demesinler! Bir dahaki kuşak da bunu insanlık hakkı olarak "Kuaförlerin başı oluyor da Kâbe'ye iman edenlerin, namaz kılanların başı niye olmuyor?" diye haykırarak sormaya cesaret etsin.

Meşhur "163. Madde" diye bir madde vardı ceza kanununda. Hoca efendiler, kazara sesli olarak, hilafete benziyor diye "hi" sesi bile çıkaramazlardı. 163. Madde'nin özü şuydu; senin konuşmaların İslam devletini kurmayı hayal ettiğini gösteriyor: Beş sene! Böyle bir şey söylemen gerekmiyor, içinden bunun geçtiğini anladı ya hâkim, beş sene ceza yiyorsun. Böyleydi bu yasa, böyle uygulandı.

Yüzlerce ilim ve fikir adamımız, âlimimiz -Allah yaşayanlarına afiyet versin, ölenlerine rahmet eylesin- bu suçtan hapisanelerde çürüdü, mahkemelerde süründüler ama biz, böyle bir davamız olduğunu onların çektiği işkenceden anladık. Onlar kenara çekilselerdi benim "bu ne demektir" diye bir derdim bile olmayacaktı. Kimse yeni yazdığı kitapta da konferansında da bunu konuşmuyor. Bir iki yiğit mümin hayatı pahasına, vatandaşlıktan kovulma pahasına bunu yazdı, konuştu, fedakârlık yaptı. Allah onlardan razı olsun, bunların başında da Kadir Mısıroğlu üstadımız geliyor. Bu iş için

vatandaşlıktan kovuldu. Yıllarca bu ülkenin vatandaşı olamadan o ülkeden öbür ülkeye muhacir bir mümin olarak dolaşmak zorunda kaldı.

Allah ondan ve onun gibi çalışan abilerimizden razı olsun, bugün biz “böyle bir davamız var” diyebiliyoruz, biraz daha rahat bunu konuşuyoruz. İnşallah bizden sonraki nesil, “niye kuaförlerin-taksicilerin başı oluyor da bizim başımız olmuyor, biz niye başsızlığı benimsiyoruz?” diye ciddi bir hamle yapacaklar, bir sonraki nesilde de belki seçim meydanlarına siyasetler çıktığında “İlk 90 gün içinde hilafeti ilan ediyorum” diyecekler Allah’ın izniyle. Başka türlü Müslümanlar’a seçim vaadi yapamayacaklar.

Sultanahmet’ten büyük cami yapıyorum, diyecek hâlleri yok. Sultanahmet’imiz var, onu zor dolduruyoruz zaten. Ne diyecek yani, ne vaat edecek? Sigortayı herkes yapıyor, bankalar bedava araba veriyor zaten. Müslümanlar’ı neyle tatmin edecekler? İnşallah müminler davalarına sahip çıkarsa, “benim mümin olmam başımda bir halife bulunmasını gerektiriyor” şuurunda olursa biiznillah o zaman göreceğiz ki şimdi “laiklikten yanayım, üniter devletti filandı...” bir sürü isim kullanıp insanları pohpohlayarak iktidar olmak isteyenler yarışacaklar, “hilafeti biz getiririz, orijinal halife getiririz, şöyleydi böyleydi...” bir şeyler diyecekler.

Siyaset, insanı razı etme üzerine kurulu bir sistem olduğuna göre, siyasetin ana gayesi bu olduğuna göre insanlar da halifeyi bulmaktan başka bir şeye razı olmayacaklarsa ne yapacak siyasetçiler? En iyi halife yarışı da göreceğiz bu topraklarda inşallah. Gideceğim mezarından Vahdettin’i diriltip getireceğim, derlerse şaşmayın, siyaset parayla değil nasıl olsa. Onun genetiğinden bir kişi bulup getireceğim der, diyecek, denecek; yeryüzü buna mahkûmdur.

Ne gelişen teknolojisi ne bütün şiddetiyle, lanetiyle birleşmiş küfür asla ve kata bunu engelleyemeyecektir. Yeter ki biz, dokuz yüz elli sene direnmeye hazır bir imanla bu topraklarda dolaşalım. Yeter ki İslam, “ben” demek olmasın. “Ben öldükten sonra İslam gelse ne olur!” diyecek bir mantığım olmasın. Yeter ki “benim vakfım İslam’dan büyüktür” mesajı vermeyeyim ben. Yeter ki ben, dua ederken “inşallah bizim hoca efendi şehit olur, inşallah ilk şehit bizim şeyh olur” diye onu seven biri olarak dua edebileyim. Gençleri şehadete gönderip kendisi evinde onlara dua eden biri değil, “Gençler, durun bakalım! Bu yaşta önce biz bir şehadete gidelim, siz sonra” diyecek şeyhlerimizin, hoca efendilerimizin, âlimlerimizin olduğu gün hilafeti bize küfür kendi eliyle getirir.

Lozan’da, “Hilafeti kaldırırsanız askerlerimizi oradan çekeriz” diyen adamlar, “Hilafeti biz getiriyoruz, maaşını da biz verelim” de derler. Allah dilediğinde faciri de dinine hizmet ettirir, biz hiç merak etmeyelim. Biz arz edeceğimiz, talep edeceğimiz ki ortada bir piyasa oluşacak. Yani hiçbir şekilde bizim böyle bir arzımız, “halifemi istiyorum, başı olan bir ümmet istiyorum” deme kapasitemiz yoksa niye Allah Teâlâ halife versin ki bize? Zaten kaybettiğimiz zaman bu halifeyi de Müslümanlar çok da ona muhtaç değillermiş gibi hissediyorlardı.

Koca koca sarıklı adamlar, büyük büyük düşünen adamlar, “Meşrutiyet istiyorum, şunu istiyorum, Fransa’daki yapıyı istiyorum” diye Abdülhamid’in karşısına dikildikleri zaman, “Halifeyi Allah alsın!” demek istiyorlardı aslında. Bunu anladılar, anlamadılar ayrı bir mesele ama sonra ne matemler tuttular bu hatalarından dolayı. Ne ağlamalar, sızlamalar... İstedikleri şey İslam’ın köklerini kazıyan bir düşman tarafından getirildi, getirilince de İslam imha edilme sürecine sokuldu zannettiler. Tabii, Allah’ın murat etmediğini onlar nerden yapacaklar!

Ümmetin bin dört yüz senedir bir yığın projesi oldu. İslam’ı Güney Kutbu’ndan Kuzey Kutbu’na kadar taşımaya çalıştı. Bu zamanda da insanlığın hidayeti, birinci büyük projemizdir. Yeni nesiller, yoğun bir şekilde İslam’dan uzak ve mahrum olarak yaşıyor.

İkinci olarak; Allah'ın şeriatının kanunî güç hâline geliyor olması lazım. Üçüncü olarak da halifemiz olmadığı sürece biz Suriye'de birbirimizle dövüşürüz, hacda birbirimizi ezeriz. Veya filan yerdeki trafik kazasında yirmi kişi ölür, hiç kıymeti yokmuş gibi cenazeleri bir kamyonla doldurulup götürülür. Çünkü Müslümanlar. Sorgulayanları yok, hesap edeni yok. Halifemiz olursa bir kişinin ayağına diken battığı zaman veya bir keçi Irak'ta yürüyecek yol bulamadığı için düşüp kayadan öldüğünde "ben ne edeceğim kıyamet günü" diyen Ömer'imiz olur o zaman Allah'ın izniyle.

Bu bir ihtiyaç meselesi, ihtiyacı hissetme meselesi. Acıktığını anlamayan birine ne yedirebilirsin ki? Ümmetimizin neden bu hâlde olduğunu düşünme kudretimiz olmadığı sürece halifemiz olmayacak demektir.

Dördüncü olarak; ümmetin bu asırdaki büyük projelerinden bir tanesi de yeryüzünde mümin olsun veya olmasın, insan olarak zayıf durumda bulunanlara yardım etmektir. Bu zayıflık açlık zafiyeti olabilir, siyasî işkence zafiyeti olabilir, kabile ağasının tasallutu altında ezilmişlik olabilir, Bangladeş'teki mümin kardeşlerimizde olduğu gibi yöresel olarak, coğrafi yapı olarak sürekli sel gördüğü için bir türlü huzurlu bir barakada oturamayacağı coğrafi bir sıkıntı olabilir.

Nasıl olursa olsun, Kur'an-ı Kerim'in mustazaf dediği, yani zayıf, çaresiz kalmış, Allah'tan başka yardım edecek kimsesi kalmamış, ondan başka sığınacak kimsesi bulunmayan insanlar Allah'a iman eden müminler olarak bizim sorumluluğumuzdadır deriz. Biz bütün mustazaflara, zavallılara yardım etmeyi mümin olmamızın, bu ümmetten biri olmamızın gereği görürüz, bunu da 'insanlık adına' filan yapmayız. Herkes böyle yapıyor, bu çağ böyledir diye yapmayız. Allah'ın kulları olduğumuz için yaparız.

Biz Allah'ın kuluyuz. Bu Allah'ın bize emanetidir. Allah, kendisinden yardım isteyen kullarına yardım için bizi görevlendirdi deriz. "Ya Rabbi!" diye açılan ellerin karşısında biz oluruz. Ben, o senin "Allah'ım" diye çağırdığın Rabbini temsilen geldim sana. Mustazaf, ey çaresiz mümin, ey açlık çeken, sıkıntı çeken, eziyet çeken, kabilesinin horladığı adam! Ey topraklarında ektiği mahsulü sellerden, fırtınalardan, depremlerden dolayı bir türlü alıp deposuna götüremeyen, her sene bir selle fakirlikle boğuşan Bangladeş'teki mümin kardeşim! Ben Allah'ın kuluyum. Ben sağken, cebimde harçlığım varken, mutfağında yemek pişerken sen kahir çekmeyeceksin... der gideriz. Bu, ümmetin bu asırdaki biiznillah yerine getireceği dördüncü büyük projesidir.

Beş inci projemiz de hepimizin tahmin edeceği gibi kıyamete kadar cihadın devam edeceği, dolayısıyla kıyamete kadar küfrün gözünün hiç geri gelmeyeceği yegâne yer olan Mescid-i Aksa'yı kurtarmaktır. Hadis-i şerif ne diyor: "Cihat her yerde bitebilir, kıyamete kadar Mescid-i Aksa'nın etrafında bitmeyecek." Demek ki hiç kimse Yahudiler'in bir gün, "bıktık buralardan!" deyip gideceğini beklemeyecek. Kıyamete kadar Yahudi'si gider Siyonist'i gelir, Siyonist'i gider Buda'sı gelir, bilmem o gider lakin Mescid-i Aksa bizim iman nabzımızın arttığı, tansiyonumuzun hareketlendiği yerdir.

Bu ümmet; çocuk yetiştirirken, düğün yaparken, cenazedeyken, okul kurarken, cami inşa ederken, siyasî planlamalar ve çalışmalarda beş büyük görevden birinde kendisine hisse arayacak. Bunlardan bir tanesi de bu ümmetten olduğun sürece Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in miraçgâhı ve ilk kıblemizin elimizde olması için mücadelelerimizdir. Bu nasıl yapılacaksa her zamanda, her mekânda, şu veya bu şekilde yapılacak. Nasıl yapılacaksa o şekilde biz bu görevi ya yapacağız ya da bunun hesabıyla Rabbimizin huzuruna çıkacağız.

Tekrar özetleyecek olursam: Müminsek biz, ümmet-i Muhammed isek Kafkasya'da bir kişi hâlâ İslam'ı tanımıyor, bir kişi hâlâ putperest, bir kişi Çin'de hâlâ yılan yiyor, köpek yiyor, Allah tanımıyor, ateisttir; biz burada iftar programı yapamayız. Ümmet-i Muhammed isek, "Şeriatımız hangi güce sahip?" diye soracağız. Ümmet-i Muhammed isek, "Muhammed aleyhisselamın vekili kim?" diye

soracağız. Ümmet-i Muhammed isek, “Yeryüzünde kahrır çekenlerin kahrına karşı hazırlığın nedir?” diye soracağız. Ümmet-i Muhammed isek, “Peygamber’inin Mescid-i Aksa’sı nerede Şimdi?” diye soracağız.

Bu beş büyük misyonumuz, bu çağdaki görevlerimizden oluşuyor. Bunlara karşı neden büyük bir hamle yapamıyoruz, neden bunları hakkıyla tefekkür edemiyoruz, bunun üzerinde de inşallah ikinci dersimizde duracağız.

Hamdele-salvele.